

Nr 13.

Ankom till riksdagens kansli den 21 mars 1916 kl. 11,30 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t rörande viss ändring i kungörelsen angående skatt för hundar.

(2:a avd.)

Närvarande: herrar K. G. Karlsson, Nilsson i Bonarp, frih. C. J. Beck-Friis, Oskar Eklund, Antonsson, Bäckström, Jespersen, Christierson, Jeanson i Kalmar, Rune, Jonsson i Hökhult, Elof Ljunggren, Knaust, Forssman, Holmström, Bergman och Uddenberg.

I en inom andra kammaren av herr *Holm* väckt motion, nr 83 som överlämnats till bevillningsutskottet, föreslås, »att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring i Kungl. Maj:ts nådiga kungörelse den 1 juni 1877 angående skatt för hundar, att samma ansvarspåföljd blir gällande för försummad betalning av hundskatt som för försummad anmälan».

Beträffande motiveringen för detta förslag får utskottet hänvisa till motionen.

I kungörelsen angående skatt för hundar (§ 4) är föreskrivet, att, där ej annan betalningstermin bestämts av vederbörande kommun, skatten skall erläggas samtidigt med anmälan om innehav av hund. Något äventyr vid försummad skattebetalning är dock icke stadgat. Detta kan givetvis för kommunen medföra svårigheter ifråga om skattens uttagande

Utskottet.

Bihang till riksdagens protokoll 1916. 7 saml. 13 häft. (Nr 13.)

och är det på denna angelägenhet, motionären velat fästa uppmärksamheten. För att råda bot härutinnan har i motionen förordats den mycket radikala utvägen, att för bristande betalning skulle uppställas enahanda påföljder av dubbel skatt och bötesansvar, som enligt § 6 gälla för fall av försummad anmälan.

Såsom motionären erinrat, var ifrågavarande spörsmål före även vid 1913 års riksdag. I motionen II: 49 hade herr *Sandstedt* bland annat just samma yrkande som nu herr *Holm*. Bevillningsutskottet (betänkandet nr 9) ansåg emellertid, att § 8 i författningen beredde kommunerna möjlighet att på ett effektivt sätt ordna uppbörden av hundskatten, vadan herr *Sandstedts* förslag avstyrktes. Båda kamrarna biföllo också utskottets hemställan, att motionen icke måtte föranleda till någon åtgärd.

Bevillningsutskottets nyssberörda uttalande får givetvis ej tolkas så som skulle utskottet avsett, att en kommun redan på grund av § 8 skulle kunna besluta något slags pekuniär eller kriminell påföljd av försummad betalning, utan får väl utskottet anses hava menat, att motionens syfte kunde vinnas utan dylika påföljder genom vidtagande av lämpliga anstalter i ordningsväg, som kunde inrymmas under kommunens befogenhet enligt samma paragraf.

Den av 1913 års bevillningsutskott uttryckta uppfattningen torde ock, åtminstone för städernas vidkommande, vara i stort sett riktig. Enligt upplysningar, som under frågans förevarande behandling inhämtats, hava i vissa städer stadsfullmäktige, med uttalat eller underförstått stöd av § 8 i kungörelsen angående skatt för hundar, antagit reglementen med närmare föreskrifter för kungörelsens efterlevnad. I andra städer har denna angelägenhet ordnats genom av magistraten, med åberopande av § 5 ordningsstadgan för rikets städer, utfärdade bestämmelser. De sålunda träffade åtgärderna torde ock i allmänhet hava visat sig tillfredsställande.

Tydligtvis har motionären också haft i sikte närmast förhållandena på landsbygden och särskilt i våra nordliga kommuner, varest den glest boende befolkningen och de stora avstånden enligt sakens natur tarva andra åtgärder än dem, som lämpa sig för mindre vidsträckta, tätt bebyggda samhällen. De uppgifter, som lämnats i motionen, synas ock giva vid handen, att i allt fall på en del orter av förstnämnda beskaffenhet råda missförhållanden i förevarande hänseende, mot vilka något synes böra åtgöras. Utskottet har därför ansett sig böra tillstyrka riks-

dagen att hos Kungl. Maj:t göra framställning i motionens syfte. Däremot har det syntts utskottet böra överlåtas till Kungl. Maj:ts prövning, vilka åtgärder må vara påkallade för syftets genomförande. Utskottet, som emellertid tagit i övervägande, i vilken riktning frågans lösning bör sökas, har därvid funnit följande synpunkter vara värda beaktande.

Uppenbart är att man icke i allo kan följa den väg motionären förordat, att likställa utebliven skattebetalning med försummad anmälan. I senare fallet är fråga om en ren ordningsföreskrift, som envar måste förutsättas kunna utan vidare iakttaga. I det förre åter kan försummelsen understundom uteslutande bero på saknad av medel och således vara fri från varje kriminellt moment. Att för bristande skattebetalning stadga ansvarspåföljd, böter, som eventuellt skulle förvandlas till fängelse, lärer följaktligen icke kunna på allvar sättas i fråga. Däremot synes en sådan påföljd som skyldighet att utgöra dubbel skatt vara ett fullt befogat och ändamålsenligt medel att komma till rätta i allt fall med dem, som av slarv mera än oförmåga försumma betalningen.

I de fall åter, där medel fattas till gäldande av enkel hundskatt, skulle givetvis påföljden av dubbel hundskatt vara för kommunen av föga värde. Författningens grund och ändamål, att i det allmänna intresse stävja en alltför talrik förekomst av hundar, synes dock betinga, att saknaden hos den skattskyldige av utmättningsbar tillgång till skattens betalande icke bör få avskära kommunen från möjlighet att fullfölja nämnda intresse. I städerna tillämpas, enligt vad utskottet erfarit, rätt allmänt, att hund, som anträffas utan skattemärke och beträffande vilken skatt förty presumeras icke vara erlagd, omhändertages av polismyndigheten och, efter viss kortare frist för ägaren att avhämta densamma mot ersättning för kostnaden, utan vidare dödas. Detta förfarande är väl i fråga om skatteindrivningen tämligen verkningsslöst och lämnar i viss mån också i ägarens hand möjlighet att undandraga sig påföljden av hundens oskadliggörande. Det har dock syntts utskottet kunna erbjuda uppslag till en verkligt effektiv anordning, som kunde kombineras med påföljden av dubbel skatt och bleve lämplig just i sådana fall, då bristande tillgång är orsaken till den försummade betalningen. Enligt utskottets åsikt skulle saken kunna ordnas så, att genom tillägg eller ändring å lämpligt ställe i förevarande författning kommun tillförsäkrades rätt att såsom påföljder av försummad betalning av hundskatt besluta, att den skattskyldige i första hand skulle vara förfallen till dubbel skatt, samt, därest denna ej erlades, vara underkastad, att hun-

den genom kommunens eller ordningsmaktens försorg skulle omhändertagas och dödas.

Mot sistberörda påföljd lärer någon berättigad invändning ej kunna göras. Innehav av hund är ju icke något outhärligt, och den, som icke har råd att betala skatt för sin hund, torde ofta även sakna medel att underhålla den. Detta måste i sin ordning antagas särskilt på landsbygden leda till, att hunden, som själv får söka sig föda, kommer att ströva omkring och därunder åstadkomma skada. Det synes under sådana omständigheter vara ett berättigat intresse för kommunen att kunna oskadliggöra hunden.

Nu kan invändas, att förhållandena på många orter ej tarva så strängt tillvägagående. Detta har utskottet också förutsatt. Den av utskottet förordade anordningen borde alltid bero på formligt beslut av vederbörande kommun, varigenom synes undanröjd varje risk, att icke de olika förhållandena å skilda håll skulle komma till sin rätt. Vad utskottet, i likhet med motionären, ansett önskvärt är endast, att möjlighet måtte beredas en kommun att på ett mera verksamt sätt, än § 8 måhända medgiver, tillvarataga sina intressen på förevarande område särskilt med avseende å gällande bestämmelsers efterlevnad.

I anslutning till det ovan anförda får utskottet alltså hemställa,

att riksdagen, i anledning av herr Holms förevarande motion, II: 83, måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville, med beaktande av vad härovan anförts, vidtaga de åtgärder, som må finnas påkallade för att tillförsäkra kommun befogenhet att för försummelse att å stadgad tid erlägga skatt för hund fastställa sådana påföljder, som äro ägnade att på ett effektivt sätt betrygga förverkligandet av syftet med ifrågavarande beskattning icke blott i de fall, då den skattskyldige äger medel till skattens erläggande, utan även då tillgång därtill saknas.

Stockholm den 21 mars 1916.

På bevillningsutskottets vägnar:

K. G. KARLSSON.